

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3348/2541

พนักงานอัยการ สำนักงาน อัยการ สูงสุดโจทก์ นาย กีเฮียกหรือกีเฮียก แซ่แต้ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.ร.ฎ. มาตรา 86/13, ป.ร.ฎ. มาตรา 90/4, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า บิลเงินสดเป็นเอกสารสิทธิจึงไม่จำต้องบรรยายซ้ำลงในคำฟ้องอีกว่าเป็นเอกสารที่ก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวนหรือระงับซึ่งสิทธิ เมื่อคำฟ้องของโจทก์ ได้บรรยายการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของ ที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควร ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 เข้าใจข้อหา ได้แล้ว คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการฉ้อโกงภาษี ซึ่งเงินที่เก็บได้จากภาษีนี้เป็นรายได้ของรัฐที่จะนำไป พัฒนาประเทศชาติ แม้การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จะคิดเป็นจำนวนเงินที่ไม่มากมาย แต่ก็ทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ถือได้ว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรง การไม่รอการลงโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 นั้นจึงเหมาะสม แก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 91, 264, 265, 268 ประมวลร.ฎ. พ.ศ. 2481มาตรา 77/1, 82/3, 83, 83/1, 83/4, 86/13, 90/4(3), 90/4(7) ธิเบ เอกสารปลอมของกลางจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 3 และที่ 4 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำคุกคดีเฉพาะจำเลยที่ 3 และที่ 4 และให้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นคดีใหม่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 265, 268 ประกอบมาตรา 83ประมวลร.ฎ. มาตรา 86/13, 90/4(3)(7) การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91ฐานร่วมกันปลอมเอกสารสิทธิ และร่วมกันออกไปกำกับภาษีมูลค่าเพิ่มโดยไม่มีสิทธิออก เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ลงโทษตามประมวลร.ฎ. ซึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 90 จำคุกคนละ 2 ปี ฐานใช้เอกสารสิทธิปลอมและนำไปกำกับภาษีปลอมไปใช้ในการเครดิตภาษี เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทลงโทษตามประมวลร.ฎ. ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุกคนละ 2 ปี รวมจำคุกคนละ 4 ปี จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกคนละ 2 ปีพิเคราะห์รายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติประกอบข้อเท็จจริงที่ความผิดที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 กระทำมีผลกระทบต่อบริษัทเศรษฐกิจการคลังก่อให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศชาติ เห็นสมควรไม่รอการลงโทษให้ ธิเบของกลางจำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ขอให้รอการลงโทษศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ว่า การที่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องในความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ

ว่าบิลเงินสดเป็นหลักฐานแห่งการ ก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวนหรือระงับซึ่งสิทธิ ฟ้องของโจทก์ใน
ข้อนี้จึงเป็นฟ้องที่ไม่สมบูรณ์นั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์ได้บรรยายฟ้องไว้แล้วว่า บิล
เงินสดเป็นเอกสารสิทธิ ซึ่งมีความหมายเป็นที่เห็นกันโดยชัดแจ้งว่าบิลเงินสดเป็นเอกสารที่ก่อ
เปลี่ยนแปลงโอน สงวนหรือระงับซึ่งสิทธิอยู่ในตัวเองแล้ว ไม่จำเป็นที่โจทก์จะต้องบรรยายข้างลงใน
คำฟ้องอีกแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อคำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่า จำเลยที่
1 และที่ 2 ได้กระทำความผิด ข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น
อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควร ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 เข้าใจข้อหาได้แล้วคำฟ้อง
ของโจทก์จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2
ฎีกาว่าบิลเงินสดใบกำกับภาษีรวม 8 ฉบับ ตามที่โจทก์ฟ้อง จำเลยที่ 1 และที่ 2 รับฝากจากบุคคล
อื่นไว้เพื่อให้แก่จำเลยที่ 3 โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่รู้ว่าเป็นบิลเงินสดและใบกำกับภาษีปลอม
เพราะเอกสารดังกล่าวบรรจุอยู่ในซองที่ปิดผนึกจะถือว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีเจตนาในการ
กระทำความผิดด้วยไม่ได้นั้น เห็นว่า คดีนี้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพตามฟ้องทุก
ประการข้อเท็จจริงต้องฟังว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้อง แต่ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 และที่ 2
ฎีกาขึ้นมานั้นเป็นข้อเท็จจริงใหม่ที่ไม่เคยยกขึ้นมาเลยทั้งในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาจึง
ไม่รับวินิจฉัย ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกามาในประการสุดท้ายขอให้ลดโทษหรือรอการลงโทษนั้น
เห็นว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการฉ้อโกงภาษี ซึ่งเงินที่เก็บได้จากภาษีนี้เป็นรายได้
ของรัฐที่จะนำไปพัฒนาประเทศชาติ แม้การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จะคิดเป็นจำนวนเงินที่
ไม่มากมาย แต่ก็ทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศถือได้ว่าเป็นความผิดที่
ร้ายแรงที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลดโทษและไม่รอการลงโทษให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 นั้นเหมาะสมแก่
พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้วไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2
ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

เรื่องฎีกา ตรีวรธนะ · สันติ ทักกราล · ณรงค์ศักดิ์ วิจิตรสารวงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3348/2541>